

176. Møde.

Onsdagen den 21de Juli Kl. 1.

Sekretæren, Clausager, oplæste Protokollen for forrige Møde, som derefter blev underskrevet.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af anden Behandling af Forslag til Lov om Anlæg af en Jernbane fra Tommerup Station til Assens.

(Den standsede 2den Behandling findes i Tidenden Sp. 3421 ff. Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1631 ff.)

Udenfor de i Betænkningen opførte Ændringsforslag var intet saadant fremkommet.

Lovforslagets Paragrafer, de stillede Ændringsforslag, samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under Et.

Ordføreren (Sag d): Udvalget, af hvilket et Medlem ved Sygdom har været forhindret fra at deltage i Arbejderne og senere er afgaaet ved Døden, har delt sig i to lige store Mindretal, hvoraf det ene anser Forslaget for ubetimeligt og af den Grund tilraader at negte dets videre Fremme. Jeg maa dog, sørend jeg nærmere berører Motiverne hertil, bemærke, at derved har det ikke villet udtale nogen Dom over selve Linierne, idet der ogsaa indenfor dette Mindretal har været forskellige Meninger om, hvorvidt disse Linier i og for sig vare tilraadelige eller ikke, men man er bleven enig om, at der ikke i den Retning skalde udtales Noget hverken i Betænkningen eller i Salen. Det er kun Ubetimeligheden af Forslagets Fremkomst i nærværende Dieblit, som har foranlediget det Mindretal, hvortil jeg selv hører, til at fraraade Forslagets videre Fremme. Man er nemlig gaaet ud fra, at, efter at den her omhandlede Linie allerede ifjor var foreslaaet af Regjeringen og behandlet her i Salen, og man dengang var bleven enig om at blive staaende ved de Linier, som indeholdtes i det senere vedtagne Lovudkast, saa kan der saameget mindre være Anledning til iaar at forandre dette Standpunkt, som Staten, efter at den nu har indladt sig paa Forhandlinger om Kjøbet af de sjællandske Jernbaner, har faaet et nyt Omraade for sin Virksomhed i denne Ret-

ning, som maasse i et videre Omfang, end det i dette Dieblit lader sig overse, kan engagere Statskassens Kræfter. Statskassen har dernæst ved de Linier, der bleve vedtagne ifjor, for flere Aar bundet sig til en ikke saa ubetydelig Virksomhed, og man mener, at under saadanne Omstændigheder er det ubetimeligt at afgjøre Noget om Linier, som dog ikke i den nærmeste Fremtid kunne komme til Udførelse. Man formener tillige, at den nye Situation, hvori Statsbanerne vilde komme ved, at de sjællandske Jernbaner indlemmes i dem, vil ganske naturlig medføre, at det vil blive Gjenstand for Regjeringens alvorlige Overveelse, hvorledes i det Øie den fremtidige Udvikling af vort Jernbanevæsen bør foregaa, og at det vil være heldigt, om Forslag vedrørende denne Udvikling komme fra Regjeringen, som med et mere uhildet Blik kan overstue den hele Situation end de enkelte Medlemmer, der ved privat Initiativ indbringe Forslag, hvor det næsten er en Umulighed Andet, end at lokale Hensyn vilde gjøre sig gjældende med særdeles Styrke, og hvor et egentlig uhildet Blik vanskelig kan være tilstede. Af disse Grunde formaar det Mindretal, hvortil jeg hører, ikke at kunne tilraade Forslagets Fremme. — Det andet Mindretal anser ikke disse Grunde for at være af saa megen Vægt eller i den Betydning, som vi mene det, anvendelige i denne Sag, og tilraader altsaa, at man desuagtet skal fremme Lovforslaget; men jeg skal overlade det til dette Mindretals Ordfører selv at udvikle, hvad han mener taler derfor. Forrigt skal jeg henvise til Betænkningen, hvor de samme Grunde ere fremhævede.

J. Pedersen: Ja, jeg anser det ikke for nødvendigt, ikke engang for nyttigt, at reise nogen Debat om disse Spørgsmaal, og jeg skal derfor indskrænke mig, i alt Fald foreløbig, til med nogle faa Ord at modgive den Opfattelse, som den ærede Ordfører for det ene Mindretals Beskommende har gjort gjældende. Den ærede Ordfører gjorde gjældende, hvad ogsaa er blevet fremhævet i Betænkningen, at, da disse to Baner vare medoptagne i Regjeringens Forslag ifjor, og man dengang blev enig om ikke at tage dem med, vilde det heller ikke være rigtigt eller betimeligt at tage dem med nu. Men det ærede Medlem glemmer jo, hvad han selv saa stærkt gjorde gjældende ifjor, at idetmindste han og mange flere dengang ønskede ikke blot at faae de Banerlinier slaaede fast, som virkelig bleve til Lov, men ogsaa at faae disse to Baner med. Det ærede Medlem vil vist erindre, hvorledes han ved 2den Behandling ifjor udtrykkelig fremhævede, at han stod i Udvalget paa Regjeringens Forslag, saalænge der var een Mand, der vilde staa med ham, saalænge, til der ikke mere var Haab om at faae disse Baner med, og naar det ærede Medlem kom til at stemme imod dem, finder det sin naturlige Forklaring i, at han frygtede for, at den Overenskomst, der var